Een Strijd tegen 't Recht

:: DOOR OTTO HÖCKER ::

(14) DERDE HOOFDSTUK. (Vervolg)

De zaak is eenvoudig genoeg. De sectie heeft uitgemaakt, dat Huntington Whistler al dood was toen hij van achteren dien steek ontving."

„Reeds dood was?"

Mr. Crout begreep klaarblijkelijk van dit alles niets.

„Maar waaraan is die ongeluksman dan gestorven?"

„Door vergif," helderde Keane nu op, „en nog wel door een der zeldzaamste en gevaarlijkste vergiften, die de wetenschap kent, een gif, dat men niet in den handel mag hebben en welks sporen slechts een zeer bekwaam toxicoloog vermag aan te wijzen. Zijn werking gelijkt veel op die van het blauwzuur, maar is veel sneller. Het gaat als bliksem en donderslag."

Reeds bij de eerste woorden was Crout als geëlectriseerd wederom van zijn stoel opgesprongen.

„Vergiftigd?" stamelde hij.

„En dat hebt u geconstateerd?"

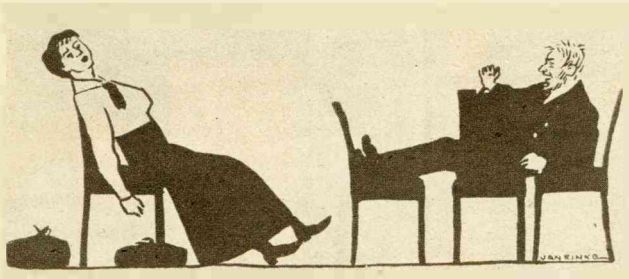
„Kant en klaar," bevestigde de Coroner.

„Daaraan kan in 't geheel niet getwijfeld worden. De man was minstens reeds twee à drie minuten dood, toen het lemmet de hartspieren doorboorde."

Crout ging, als hapte hij naar lucht, in de kamer op en neer.

„Zou hij zelfmoord gepleegd hebben?" vroeg Keane.

„Wij moeten nog het laatste gegeven van het analytische onderzoek afwachten!" riep de Coroner, die tegen een der boekenrekken leunde, de handen kruiselings op den rug. „Om het onderzoek zoo kort mogelijk te maken, zijn we naar de plaats zelf waar het feit gebeurde, gegaan .... U zelf, Mr. Crout, hebt den glasbodem daar naast de schrijftafel van den grond opgeraapt, nietwaar?"

Illustratie uit: Jolig Strandleven.

„Ja, en ik vroeg nog aan Mr. Whistler of hij bruispoeder of zoo iets gedronken had. Hij verklaarde mij, dat hij altijd broomzuur op de schrijftafel had staan, maar dit toch niet elken dag dronk."

„Dat was zijn geluk," viel de Coroner ernstig in. „Deze flesch is vol zwaar-vergiftige bestanddeelen. Maar ook het tweede fleschje bevat in zijn schijnbaar onschuldigen inhoud een dosis gif, meer dan voldoende om ons allen tezamen te doen sterven — ik bedoel hier dat proeffleschje, waarmede Brown, Mc. Lean en Co. gisteren half New York overstroomd hebben."

De detective was zeer verbaasd.

„Allright Sir," kwam het zacht van zijn lippen, „en de inhoud van dit fleschje was vergiftigd .... met het vergif, waaraan Huntington Whistler gestorven is?"

„Zeker. De man heeft waarschijnlijk het op de schrijftafel liggende pakket geopend en den inhoud van het fleschje in een glas met water geschud. Toen hij het opbruisende drankje genuttigd had, trad onmiddellijk de dood in. Hij had zelfs de macht niet meer, het glas op de tafel te zetten en zou van zijn stoel zijn gevallen, wanneer het tafelblad niet zooveel vooruitsprong."

Hij moest zich onderbreken. Uit de aangrenzende kamer was een scheikundige op hem toegekomen en fluisterde hem iets in het oor.

„Wel heeren, nu is het geval opgehelderd," wendde de Coroner zich spoedig daarop tot de detectives. „Mr. Tox onderzocht de kleine hoeveelheid poeder, die op de tafel gevonden is ...."

„Zeer juist, ik heb het gisteren ook gezien," kon Crout niet nalaten even te zeggen.

„Dat quantum is geheel gelijk aan den inhoud van het fleschje, komt daar derhalve uit, maar bevat geen enkele gift-bijmenging."

„Ha!" klonk het van Crouts lippen.

„Hiermede is het bewijs geleverd, dat het gif er hier moet bijgemengd zijn. De dader kan echter slechts een aanslag op den advocaat beoogd hebben, want naar menschelijke berekening opende Mr. Whistler en niemand anders het pakket. Hij was er ook zeer over verstoord, toen hij in de papiermand de door iemand onbevoegd geopende papieren zag."

„Dat is zeer belangrijk!" viel Keane in. „Dan gaat het derhalve feitelijk in 't geheel niet over een moordaanslag tegen Huntington Whistler. Maar hoe komt dan die dolk in zijn borst?"

„Ja, die vraag zal ons nog heel wat hoofdbreken bezorgen!" merkte de Coroner nadenkend op.

„Blijven wij bij het begin!" nam Crout het woord. „Ik heb den heeren bovendien nog iets te zeggen, dat scherp licht op de zaak werpen moet. Dus, de moordaanslag gaat Mr. Whistler zelf aan; meer nog: de moordenaar wist precies dat de ander gewoonlijk kalmeerende middeltjes gebruikte om de hoofdpijn te verdrijven. Om geheel zeker te zijn, mengde hij ook in de groote flesch het doodelijke vergif .... Eén vraag echter," onderbrak hij zichzelf. „Wij namen in de woning van den advocaat een ongeopend proefpakket van Brown, Mc. Lean en Co. in beslag. Is de inhoud daarvan ook reeds geanalyseerd?"

De scheikundige stond vol belangstelling naast den Coroner. — „Zeer zeker."

„Nu, en?" vroeg Crout in groote spanning.

„Volkomen onschadelijk natronpreparaat, en van gif geen spoor."

Keane liep vlug op en neer in de kamer.

„U hebt gelijk, de aanslag gaat Mr. Ned Whistler zelf aan en was door iemand beoogd die zijn levenswijze precies kent, zooals b.v. zijn voortvluchtige boekhouder ...."

„Hoe zou deze echter aan zóó'n zeldzaam vergif komen?" merkte Crout op.

Toen, met iets anders in het hoofd, ging hij zonder meer naar de telefoon.

„Een oogenblik heeren!"

Hij riep het nummer van den apotheker op, dien hij te voren een bezoek had gebracht.

„Hallo, Mr. Tucker! Hebt gij u misschien al met de ontleding bezig gehouden? . ..... Zoo! Kunt U mij die dingen niet per omgaande met een bode zenden? Maar geen verwisseling .... Wilt u ze zelf brengen? Zeer verplicht."

De N.V. Gebr. Kluitman's Uitgevers-Maatschappij heeft een grooten stapel St.-Nicolaas-boeken klaar, allen zonder uitzondering mooi en goed verzorgd uitgegeven, ondanks den tijd van duurte. Twee nieuwe boeken van Chr. van Abkoude! De jeugd zal er om vragen ook al zouden wij ze niet aanbevelen. Maar waarom zouden we niet? Jolig Strandleven, dat vertelt van mobilisatie, prikkeldraad, gevluchte Belgen, militair bewaakte duinen en Zeppelins, is allervermakelijkst, en De Zonnige Jeugd van Frits van Duuren vol beminnelijke dwaasheden. Jan Rinke illustreerde beide boeken overvloedig. De Serie „In de Vacantie" werd verrijkt met een allerliefst meisjesboek: Hetty door Jkvr. Henriëtte Rappard en een zeer mooi, blij-ernstig jongensboek: Jan Bloemer, dat door mevr. Van der Linden-van Eden naar het Noorsch werd bewerkt. Deze twee werkjes zijn door O. Geerling met platen versierd. De bekende schrijver van historische verhalen, P. Visser geeft een spannend, levendig geschreven Beleg van Haarlem, waarvoor Frans Lazarom uitmuntende platen teekende, en van J. Karel Bredero'de verscheen, door O. Geerling geïllustreerd: De schipbreuk van de Holland, een zeer onderhoudend verhaal voor oudere jongens, dat zijn oorsprong vond in een reis van Rotterdam naar Archangel, die de schrijver voor het „Algemeen Handelsblad" maakte. Henriëtte Blauw stelde voor jongere kinderen een verzameling verhalen, spelletjes, raadsels, knutselwerkjes enz. samen getiteld: Onder Onsjes, die een ware uitkomst is voor de winteravonden (prentjes van O. Geerling), en ten slotte grijpen wij uit den stapel vier oorspronkelijke prenteboeken van Alfred Listal: Koning Kasper en zijn Goudvischjes, Bep, wat wil je nog meer?, Toosje en de Tooverbloem, en Elsje's Feestdag, die smakelijk zijn van vorm en inhoud. — Wie voor het aanstaande feest boeken noodig heeft, behoeft niet lang te zoeken!

„Nu, wat hebt u daar toch voor geheimen?" vroeg de Coroner.

„Dat zult u aanstonds zien, doctor; alles op zijn tijd. Ik ken een persoon, misschien ook twee, die zeer veel belang moeten gehad hebben bij den dood van den advocaat. De eerste is miss Hastings, de verloofde van den advocaat ....."

„Maar bij haar kan men hetzelfde voorwendsel als bij den boekhouder doen gelden. Waar zou zij het zeldzame vergif vandaan hebben gehaald?"

„Laten we deze vraag nog eens onbeantwoord. Ik beschuldig de dame toch ook niet van deze daad, hoewel zij zich hier urenlang in het kantoor heeft opgehouden en dus wel in de gelegenheid was, het gif er in te mengen. Als verloofde van den advocaat zal zij waarschijnlijk zijn manieren goed gekend hebben."

Hij zweeg een oogenblik en haalde de papieren, die hij van Ralph gekregen had, te voorschijn.

„Ik werd in de Lotosclub ontboden, waar mij een vroegere intieme vriend van den advocaat ontving, doch die wegens diens verloving oneenigheid met hem gekregen had, namelijk een zekere Mr. Waldon ...."

„Vroeger noemde u dien naam al eens," viel Keane hem in de rede. „Ik heb er den geheelen tijd over nagedacht, waar ik hem het laatste hoorde; nu weet ik het weer. Ik ondervroeg de hallboys hier in dit huis omtrent den bezoekers, die gisteren op het kantoor geweest waren. De concierge herinnerde zich, dat Mr. Waldon er tweemaal geweest was en naar Whistler gevraagd had. Hij trachtte van hem te weten te komen, of Whistler werkelijk niet thuis was, of voor hem slechts niet te spreken."

Fel hadden de oogen van den detective geflikkerd.

„En bent u niet te weten gekomen, wanneer die heer zich voor de laatste maal aandiende?"

„Neen. Ik vroeg er niet naar. Acht u het bezoek van dien Mr. Waldon ook van eenig belang?"

„Ongetwijfeld," luidde Crout's met verheffing van stem uitgesproken antwoord, „want volgens mijn vaste overtuiging hebben wij de persoon gevonden, die het gif in de flesschen mengde: het is niemand anders dan Mr. Ralph Waldon!"

Zijn woorden maakten een geweldigen indruk.

„Een geheel nieuw persoon derhalve; met andere woorden: alle totdusverre ontdekte sporen zijn waardeloos?" riep Keane opgewonden.

„Waar heeft die Mr. Waldon het gif dan vandaan gehaald?" vroeg de Coroner.

„Dat weet ik zelf niet. Maar ik heb eens inlichtingen omtrent die persoon ingewonnen. Hij is een door erfenis rijk geworden chemicus en was vroeger zelfs bij de firma Brown, Mc. Lean en Co. in betrekking."

„Dat verandert de zaak ongetwijfeld veel. Doch welk motief kan die Mr. Waldon gehad hebben?"

„Grenzenlooze jaloezie, haat tegen den vriend, die hem de liefste, die hij zelf begeerde, ontnomen heeft. Maar luister zelf, heeren; tot beter begrip der zaak is het 't beste, dat ik van voren af aan begin."

Hij begon uitvoerig het reeds met Ralph Waldon gevoerde onderhoud mede te deelen. Steeds meer spanning en ernst lag er in de trekken der toehoorders te lezen. Zwijgend onderzochten zij de hun voorgelegde papieren en zwegen totdat Crout eindigde met de woorden:

„Ik heb totdusverre getwijfeld. Nu echter, nu ik alles nog eens goed heb nagegaan, en vernomen dat ook Mr. Waldon gisteren hier is geweest, ben ik zeker van mijn zaak; hij en niemand anders is de gifmenger."

„Hm, hm, ik kan het niet aannemen," bromde de Coroner.

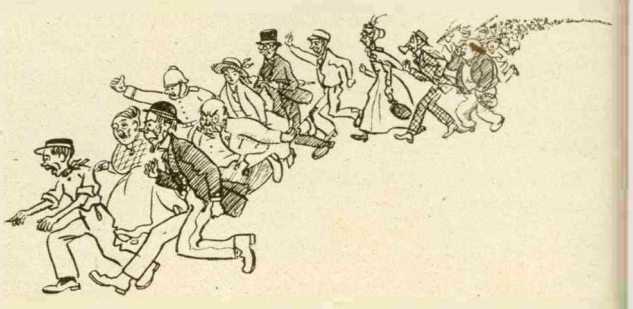
„Wij hebben hier met twee geheel van elkaar gescheiden misdaden te doen, wier uitwerking juist samenvalt. Er was evenzeer een moordenaar, die dezen Huntington Whistler zocht .... wie, hoe en waar, dat zijn vragen die nu nog even weinig zijn opgelost als vroeger."

„Blijven we nu bij datgene, wat ons thans bezig houdt, totdat ik u verdere bewijzen voorgelegd heb," meende Crout kalm.

Een kloppen aan de buitendeur onderbrak hem.

„Dat schijnt mijn man te zijn."

Hij stond op. Men hoorde hem aan de deur met iemand anders spreken en vervolgens afscheid van hem nemen. Spoedig kwam hij bij de wachtenden terug.

Illustratie uit: De zonnige jeugd van Frits van Duuren.

„Hier, mijne heeren, is het beloofde bewijs."

Hij legde de door hem in beslag genomen papieren, waarmede het pakketje verpakt was geweest, alsmede de twee stukken groen zegellak op de tafel.

„Dit stuk pakpapier vond ik gisteren daar in die scheurmand. U ziet den naam der firma Brown, Mc. Lean en Co. er op gedrukt, alsook het adres van den advocaat. In ieder geval heeft zijn neef onbevoegd het pakket geopend en er het proeffleschje uitgenomen, waaruit hij daarna zijn dood gedronken heeft .... Bekijkt als 't u blieft dit papier eens, of u er niets opvallends aan bespeurt."

De Coroner kon niets vinden. Keane daarentegen wees na een korte beschouwing op het eene ingescheurde einde.

„Het papier was aan de beide smalle uiteinden verzegeld. In het expeditiekantoor gebruikte men daartoe rood lak, hier is echter aan den eenen kant groen zegellak er over gedruppeld."

„Juist zoo! Het pakket is derhalve later open gemaakt, de flesch er uit gehaald, het gif met haar inhoud vermengd en toen weder voorzichtig terug geschoven, en het pakketje andermaal dichtgemaakt. Die maatregelen werden hier in deze kamer genomen; het bewijs: dit groen zegellak! Ik heb het van den lessenaar van den boekhouder mede genomen, Tucker heeft het ondertusschen chemisch onderzocht en geconstateerd, dat het spoor groen zegellak van het zelfde lak is. Overigens kan ik u nog een ander aanknoopingspunt aan de hand doen."

Hij was naar de tafel gegaan en ging alles nu nauwkeurig na.

„Hier hebben wij het al!" riep hij verlicht uit.

„Ziet: de dader ging haastig te werk; hij morste iets van het witte poeder uit het proeffleschje en het zegellak druppelde af .... Ziet: hier op het tafelkleed liggen druppels; wegens dezelfde kleur kan men ze beter met den vinger voelen dan zien ...."

„Ik ben nog niet klaar," voegde hij er aan toe, toen Keane, die zijn redeneering met groote aandacht gevolgd had, hem in de rede wilde vallen, „de hoofdzaak komt nog. Mr. Waldon inviteerde mij bij zich aan huis. Terwijl hij in een zijvertrek vertoefde, nam ik deze met een twee gemerkte stukken zegellak van zijn schrijfbureau mede en ook dit is hetzelfde lak als de misdadiger gebruikte."

„Dan was het dus niet de boekhouder!" wierp Keane er nu tusschen. „Ik zou echter wel eens willen weten, waarom die kerel midden op den dag verdween en niet meer te voorschijn kwam!"

De Coroner twijfelde. (Wordt vervolgd).